ATILIM

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Yıl 5, Sayı 5 (53)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

1 Mayıs 1978

Emperyalizmin, Hitlercilerin casusu Türkeş ve suç ortakları tutuklanmalı ve yargılanmalıdır!

Akın – Saldırı

Amerikan bankerleri, milyarderleri, generalleri Türkiye'ye yeniden akın ediyor. Bu akın, «Uluslararası Para Fonu»yla Ankara'nın bağladığı ağır koşullu, borç üstüne borç alma anlaşmasıyla üsteledi. «Dünya Bankası»ndan Mc Namara geldi, bir hafta kaldı. O gitti, arkasından başta «Morgan Garanti Bankası» olmak üzere 6 Amerikan bankasının temsilcileri sökün etti. Bunlar, giderken basına bir açıklama yaptılar: Yeni bir konsorsiyum kuracaklarmış. Türkiye'nin dış borçlarına bakacak. Eski Osmanlı borçları kurumu gibi.

Bunların peşi sıra NATO'nun Güney-Doğu komutanı Haig Ankara'ya damladı. Sonra, Türkiye'nin Savunma Bakanı Işık Danimarka'ya uçtu. NATO'nun «nükleer plânlama grubu»nun toplantısına gitti. Nötron bombası yapımı gündemde.

Bunlar olurken azılı gerciler, faşistler saldırılarına daha da hız verdiler. Ankara'da sokaklara çıktılar. Türkeş Hitler biçimi poz verdi. Ortalığa meydan okudu. Göbels gibi alçakça yalanlar şöyledi. Kan akıtırken, faşist sürülerine «vurun» diye buyruk salarken bu duruma yalancıktan acıdı. Demagoji yaptı.

Faşist tırmanmadaki hızlanış rastlantı değildir. Onlar bu hızı Türkiye'ye akın eden eski-yeni sömürgecilerden alıyor. Onlardan kaynaklanıyor. İçerde: Koçlara, Sabancılara, gerici egemen çevrelere, işbirlikçilere güveniyorlar. Ordunun başındaki halk düşmanı militarist kliğe dayanıyorlar. Ve de, bugünkü hükümetin olaylara seyirci kalmasındaki ikircimli, korkak tutumundan, işçi sınıfına karşı baskıya geçmesinden yararlanıyorlar.

Faşist tırmanışın kaynağı ortadadır. Ama daha bir olay vardır. İşçi sınıfı, ilerici güçler azılı halk düşmanlarıyla boğuşurken, kendilerine sosyalist diyen partiler buna boşveriyor. Faşist tırmanışı, olayları görmezlikten geliyor. Dedikodu, entrikalarla vakit geçiriyorlar. Bunlar, halkın, Anayurdun üstüne yürüyen tehlikeyi önemsemiyorlar. Ulusal Demokratik Cephe kurma girişimlerini baltalıyanlar, bu gibiler, kafalarını duvara vuracaklardır. Bu cephe er geç kurulacaktır.

TKP, yabancı akınına, faşist saldırılara karşı işçi sınıfıyla, bütün halk güçleriyle, örgütleriyle ön sıralarda, yılmadan savaşıyor.

Yatıştırma politikası sonuç vermez

Sınıf savaşları keskinleşiyor. 16 Mart faşist kırımını, öğrencilerin yığınsal gösterileri ve işçi sınıfının genel grevi izledi. Daha bu devrimci çıkışlar sürerken, faşist komandoların karşı-devrimci gösterileri «yürüyüş»leri başladı. Faşist güçler, Ecevit hükümetinin genel grev karşısındaki bozguncu tutumunu fırsat bildiler. «Tuzağa düşmemek» gerekçesiyle önerilen eylemsizlik politikası sonuçsuz kaldı. Faşistler, bir yandan Ankara yürüyüşünü düzenlediler, bir yandan da Malatya'da düpedüz silâhlı bir iç savaş denemesi sahnelediler.

Gerici-faşist güçlerin, yıkılan cephelerini yeniden kurmaya çalıştıkları, daha örgütlü, daha kanlı saldırılara yöneldikleri açıktır. Malatya'da eski hükümet ortaklarının bir arada yürümeleri rastlantı değildir. Hükümetin, burjuva reformist çevrelerin hem sağa, hem de sola karşı eşit davranma yolundaki politikaları gerici-faşist güçleri parçalamak şöyle dursun birleştiriyor. Buna karşılık, bu politika tüm ulusal demokratik güçlerin birliğini engelliyor. Anti-emperyalist, anti-faşist eylemi zayıflatıyor.

Hükümetin, emperyalizme, NATO'ya, uluslararası finans kapitale ödün verme yoluyla yerli tekelci burjuvaziyi ve faşist tehlikeyi yatıştırma politikası da sonuç vermiyor. Amerikan emperyalizmi bir yandan CHP yöneticilerine kendi isteklerini dayatıyor. Onların aracılığı ile emekçi yığınların emperyalist soyguna karşı çıkışını engelleme yolunu izliyor. Emperyalizmin hükümete uzattığı can kurtaran simidi, açılan krediler, verilen dolarlar, ilerde onun boynuna dolanan bir kemende dönüşecektir. Çünkü emperyalizm, bir yandan da, NATO'nun güney-doğu kanadında kendi emperyalist çıkarları açısından daha güvenli bir ortam yaratabilmek için 12 Mart'ta başarısızlığa uğrayan, faşist biçimi rejimin güçlerini hazırlıyor. Faşizme yığın temeli sağlıyacak tüm yöntemleri, terörü, provokasyonu alabildiğine kullanıyor.

Bunalımların, sınıf savaşlarının derinliği ve keskinliği burjuva reformizminin orta yolculuğunu olanaksız kılıyor.

Bu durumda biricik yol şudur: Faşist saldırıya yığınların eylemleriyle karşı durmak; emperyalist dayatmalara boyun eğmemek; gerici-faşist güçlere karşı Ulusal Demokratik Cepheyle çıkmak...

TKP MK 1 Mayıs belgilerinde açık çağrı yapılıyor: «Komünistler, sosyalistler, CHP'li yurtseverler, faşist tırmanışa, emperyalizme karşı savaş birliğine!»

Ambargo, Kıbrıs, yumuşama

Yıllardır süregelen «ambargo» oyununun sonu yaklaşıyor. Muhalefet lideriyken Ecevit'in karşı çıktığı Amerikan «Fantom» uçakları ve hurdaya çıkmış silâhlar, şimdi başbakan Ecevit'in eliyle Türkiye'ye sokuluyor.

Amerikan emperyalizmi bu oyunu Türkiye'nin Kıbrıs'a dalmasından sonra sahneye koydu. Amaçları açıktı. Bir yandan, Kıbrıs'ın bölünmüşlüğüne karşıymış maskesi takınarak dünya kamuoyunun önünde saldırganlık yüzünü gizlemek, böylece Kıbrıs'ın bağımsızlık ve egemenliğinin sağlanması amacıyla gelişen dayanışmayı engellemek; bir yandan da NATO'nun Güney Doğu kanadında derinleşen çelişkileri önlemek için kendine manevra alanı yaratmak. Üçüncüsü Türkiye'yi kendine daha çok bağlamak. Bu oyun Kıbrıs'ı emperyalizmin ve saldırgan NATO'nun «batmayan saldırı gemisi» haline getirmek stratejisine bağlıydı. Geride kalan dönem, «ambargo»nun Amerika'nın Akdeniz bölgesinde izlediği yayılma ve egemenliğini pekiştirme stratejisine hizmet ettiğini bir kez daha doğruladı.

Kıbrıs sorunuyla bağlı olarak ortaya sürülen ambargo oyununun sonuna gelindi ama, Kıbrıs sorunu çözümlenmedi. Bunun için sorunun TKP'nin önerdiği biçimde uluslararası bir konferansta ele alınması, tüm yabancı askerlerin hemen geri çekilmesi, Ada'nın bağımsızlığına ve toprak bütünlüğüne saygı gösterilmesi gerekiyor.

Türkiye'nin Akdeniz'de barışa ve yumuşamaya katkıda bulunması için geniş olanaklar vardır. Nedir ki, hükümetin emperyalizmle olan bağımlılığı sürdürmesi, askersel ve ekonomik alanlarda yeni yükümler altına girmesi, bu olanakları daraltıyor. Ecevit «ambargo kalksın, üsleri açarız» diyor. Emperyalizme ve NATO'ya bağımlılığı, uluslararası tekellere verilen ödünleri haklı göstermek için yeni gerekçeler ileri sürüyor. Bunlar temelde bir tek anlayışa dayanıyor: «Yumuşamanın bloklar arasında nazik bir dengeye dayandığı ve Türkiye'nin bu dengeyi bozmaması gerektiği». Bu görüş temelden yanlıştır. Bu görüş, yumuşamayı değil, statükoyu, uluslararası güçler oranını Amerikan emperyalizminin yararına korumak amacına yöneliktir. Kaldı ki, yumuşama nazik ya da kaba bir dengenin ürünü değil, tersine

(Devamı 8. sayfada)

Yurtta

NATO'ya hayır!

Emperyalizmin saldırganlık örgütü NATO, yeryüzünde tüm gericiliğin baş dayanağıdır. NATO hem barışın, hem de bütün kapitalist ülkelerde demokrasinin düşmanıdır. Nerede NATO'nun çıkarları sarsılıyorsa, orada faşist, neo-faşist saldırıların yoğunlaşması, hatta faşist darbelerin yapılması rastgele bir olay değildir. NATO ve onun başı Amerikan emperyalizmi faşist tehlikenin yaratıcısıdır.

CHP yöneticileri bir yandan faşizme karşı olduklarını söylerken, bir yandan da NATO'ya bağlı kalmaktan söz ediyorlar. Bu çelişkidir. CHP ağırlığındaki hükümetin faşizm karşısında eli kolu bağlı kalmasının nedeni burada yatıyor. Bazı sosyalist partiler de yer yer anti-faşist savaşı anti-emperyalist ulusal bağımsızlık savaşından ayırma yolunu tuttular. Bu tutum, örneğin «anti-emperyalist olmayan CHP yöneticilerini anti-faşist eyleme çekmek» gerekçesi altında emperyalizme karşı savaşı zayıflatma sonucuna varıyordu.

TKP, bu oportünist tutumları açığa vurdu. Emperyalizme ve faşizme karşı savaşın bütünselliğini savundu. Olaylar, özellikle son gelişmeler, TKP'nin bu politikasını doğruladı. Yurtsever çevreler gözlerini açmaya, emperyalizme boyun eğme politikasını eleştirmeye başladılar. Bu arada TİP, NATO'ya hayır! belgisiyle bir kampanya düzenledi. TKP, tüm anti-emperyalist çıkışları olduğu gibi bu kampanyayı da destekledi. TİP'lileri sürekli eylem birliğine çağırdı.

Böylesi bir eylemin amacı ne olmalıdır? Elbette hiç kimse, bu eylem sonucunda NATO'dan çıkılacağını sanmıyor. Öyleyse, amaç, her şeyden önce, ulusal, demokratik güçlerin böylesi bir belgi çevresinde eylem birliğini sağlamak olmalıdır. İkincisi, yığınlar, böylesi bir belgi ile savaş alanına çıkmalı, kimin anti-emperyalist, kimin emperyalizme boyun eğici olduğunu; örneğin, CHP üst yöneticilerinin ödün politikasını kendi öz deneyleriyle kavramalıdırlar. Son kampanyanın böyle bir amaca yönelmediği parti yöneticilerinin açıklamalarından anlaşılıyor.

Her eylem, o eylemi örgütleyen parti ve kuruluşların yığınları savaş alanına çekme, onlara önderlik etme yeteneğinin ölçütüdür. Bu açıdan, işçi sınıfımızın, emekçilerin, gençliğin yüzbinlik gösterilere, genel grevlere gittiği dönemde, eğer «NATO'ya hayır!» belgisiyle yapılan bir kampanya sınırlı kalıyorsa, bu halkımızın NATO'ya hayır belgisine kayıtsız kaldığını göstermez. Hiç bir örgüt, hiç bir parti kendi yetersizliğini, örgütsüzlüğünü yığınların sırtına yüklememelidir. Bu kampanyadan doğru sonuçlar çıkarmak, eylem birliğinin yığınları harekete geçirmedeki rolünü iyice kavramak, sonraki eylemlerin yığınsallığı ve başarısı için zorunluktur.

Ulusal bağımsızlık ve güvenliğimizin düşmanı NATO'ya hayır! Amerikan emperyalizminin boyunduruğuna son! Topraklarımızdaki saldırı üsleri sökülsün! İkili anlaşmalar yırtılsın!

İyi komşuluk anlaşması

Türk-Sovyet ekonomik ve teknik işbirliğini geliştirme anlaşması yürürlüğe girdi. Kapsamı giderek genişliyen bu anlaşma, büyük komşumuz ve karagün dostumuz Sovyetler Birliği'nin yurdumuzda kurulacak yeni endüstri ve enerji tesisleri için sağlayacağı 11 milyar dolarlık krediyi içeriyor. Lenin'in ülkesinin milyonlarca dolar tutarındaki bu yardımı, Türkiye'nin ağır endüstrisini kurma yolunda önemli bir katkıdır. Emperyalizme, IMF'ye, dünya bankasına ve diğer emperyalist kuruluşlara bağımlılıktan kurtulması yolunda yeni olanaklar sağlamaktadır. Bu arada Türk-Sovyet ticaret protokolünün 300 milyon dolarlık bir boyuta ulaşması, iki ülke arasında eşitliğe, karşılıklı yarara dayanan ticaret ilişkilerinin gelişmesi, ülkemizde emperyalizmin, NATO'culuk politikasının körüklediği bunalıma ve ihracat tıkanıklığına karşı savaşımda olumlu bir etkendir. SSCB milyonlarca üreticimizin alın terinin ürünlerini değerlendiriyor; emperyalist Ortak Pazar tekelleri topluluğunun tekstil ve diğer ürünlerimize koyduğu ekonomik ablukayı etkisiz hale getiriyor . . .

Türkiye, Sovyetler Birliği'nin ekonomik, teknik, parasal yardımlarıyla kurulup genişletilmekte olan İskenderun Demir-Çelik tesisleri kombinası borcunu olduğu gibi, kredilerin karşılığını da geleneksel ihraç ürünleriyle ödüyor.

Sovyet yardımlarının, ülkemizin ekonomik yapısını güçlendirme, emperyalizme bağımlılığını azaltma, kırma amacına yönelik olduğunu halkımız, işçi sınıfı, tüm demokratik, yurtsever güçler açıkça görüyor. Böylelikle anti-komünizm, karşı-devrim batağına gömülmüş olan Maocu ajanların, her çeşit işçi, emekçi, ileri demokrasi düşmanının maskeleri yırtılıyor. Önümüzde politik alanda da iyi komşuluk ve işbirliğinin derinleştirilmesi duruyor.

Maocuların kanlı yüzü

Bir süredir, işçi sınıfının ve emekçi halkın büyüyen tepkisi karşısında, hem faşistler hem de bazı Maocu gruplar yüzlerine sahte «barış» maskesi takmaya çalışıyorlar. Türkeş'in «kardeşlik» çağrılarının gerisinde kanlı saldırı komutları verdiği çoktan beri anlaşıldı. Bu demagoji artık etkisini yitiriyor.

Halkın öfkesinden kurtulmak için kendi dışındaki Maocu grupların «kontr-gerilla ajanlarınca yönetildiğini» açıklayan Perinçek ve adamlarının da kanlı çamaşırları ortaya dökülmeye başladı. Geçmişte işlenen cinayetler Maocu provokasyon yuvalarının boğuşmaları sırasında aydınlanıyor.

İşbirlikçi burjuvazinin tüm yurtsever güçleri lekelemekte alabildiğine kullandığı «sandık cinayeti»nin içyüzü «Aydınlık» ve «Halkın Birliği» adlı Maocu yayın organlarında sergileniyor. Ortaya çıkan gerçek şu: Adil Ovalıoğlu'nu öldürtenlerin elebaşılarından biri şimdi Halkın Birliği denilen grupta yer alırken, Ovalıoğlu'nu vuran katil de TİKP denilen Maocu yuvada çalışıyor.

Dahası var: Perinçek ve adamları, yıllar boyunca «gelin birleşelim» diye yalvardıkları öteki Maocu grupların elebaşılarının poliste iki ifade düzenlediklerini, bu ifadelerden yalnız birisinin açıklandığını, poliste kalan öteki ifadelerde ise asıl gerçeklerin yer aldığını açıklıyor. Diğerleri de, Perinçek'in adamlarından Halil Berktay'ın, İbrahim Kaypakkaya'yı öldürme önerisinde bulunan bir mektubunu açığa vuruyorlar. Böylece, bundan çok önce Atılım'da ortaya sürülen sav doğrudan doğruya Maocuların kendi ağızlarından doğrulanmış oluyor. Atılım, Perinçek'in kendisine karşı çıkanları, Kaypakkayaları, Gözenleri nasıl ölüme sürüklediğini yazmıştı. Maocu akımın iç ayrışması, yozlaşmanın, çürümüşlüğün düşünüldüğünden çok daha büyük olduğunu Maocuları halâ yola gelir sananlara da göstermiş oldu. Maoculuğun ideolojik bir sapma değil, işbirlikçi, karşı devrimci bir hareket olduğu bir kez daha ortaya çıktı.

İşte bu kanlı çamaşırları dört bir yana serilen Maocular, Pekin'in harpçi, hegemonyacı amaçları için ülkemizde her türlü provokasyona başvuruyorlar. TKP'ye alabildiğince saldırıyor ve en aşağılık anti-Sovyetizm çığırtkanlığı yapıyorlar. Onlar NATO'yu, Amerikan emperyalizmini destekliyor, nötron bombasının Türkiye'ye yerleştirilmesini istiyorlar. Maoculuğa karşı savaş barış, demokrasi ve bağımsızlık savaşından ayrılmıyor.

Yeryüzünde barış, silâhlanma yarışına son! Atom ve yığınsal kırım silâhları yasaklansın! Nötron bombasına hayır!

Dünyada

Emperyalizmin yandaşı

Çin'deki Maocu yönetimin yürüttüğü barış düşmanı politika tüm insanlığın geleceği için olağanüstü bir tehlikedir. Bugün harbin kaçınılmaz olduğunu açıkça söyliyen tek ülke Çin'dir. Sovyetler Birliğine ve öteki sosyalist ülkelere karşı harp hazırlığı Maocu yönetimin ana politikası olmuştur.

Böylesi bir politika Çin halkının da temel çıkarlarına aykırıdır. Bu gerçeği gözönünde bulunduran Sovyetler Birliği Çin'le ilişkilerin normalleşmesi için yeni bir öneride daha bulundu. SSCB Yüksek Prezidyum Konseyi, iki ülke arasındaki ilişkilerin iyileşmesi isteğini içeren bir mesajı Çin hükümetine sundu. TKP, SSCB'nin bu son girişimini de tümüyle destekliyor. Pekin yönetimi, şimdiye kadar olduğu gibi bu kez de Sovyetler Birliği'nin iyi niyetli, yapıcı önerisi karşısında küstahça bir tutum takınmada gecikmedi. Bu yapıcı öneriyi geri çevirdi.

Maocu yönetimin bu tutumunun tek bir anlamı vardır: Barışı, güvenliği baltalamak, Çin halkını harp psikozu içinde yaşatmak, sosyalist ülkelere karşı düşmanlık kampanyasını, saldırılarını sürdürmek, emperyalizmin, uluslararası gericiliğin harpçi plânlarını uygulamak. Çin'deki Maocu yönetim bu amaçla, emperyalizmin en saldırgan, en gerici çevreleriyle bütünleşmiştir. Bugün uluslararası gericilikle, faşist rejimlerle Maocuların ortak olmadıkları tek bir nokta yoktur. Sovyetler'den toprak istiyor. Sınırları bekleyen Sovyet askerlerinin çekilmesini ileri sürüyor. Moğolistan Halk Cumhuriyeti'ne karşı saldırılarını, provokasyonlarını aralıksız sürdürüyor. Bu saldırı politikası çerçevesinde NATO ile sıkı bir askersel işbirliği için Ortak Pazar ülkeleriyle anlaşmalar imzalıyor. Nötron bombasını NATO'culardan daha fazla savunuyor ve övüyor. Carter'ın bu toptan kırım silâhının üretimini erteleme kararını en sert bir biçimde yeriyor.

Tehlike böylesine büyüktür. Çin'deki Maocu yönetime ve onun çömezleri durumundaki bozguncuIara karşı savaş barış ve halklararasında dostluk savaşımından ayrılamaz.

TKP, Maocu Pekin yönetiminin Sovyetler Birliği'ne karşı açıkça saldırıya geçtiği ilk günden bu yana, MK'nin 27 Ağustos 1963 günlü kararıyla, bir dizi MK bildirisi ve öteki girişimleriyle işçi sınıfımızı, sosyalistleri, ulusal, demokratik güçleri ardıcıl olarak uyardı. TKP, Sovyetler Birliği'nin ilkesel barışçı politikasını, Çin'e karşı tutumunu destekledi. Bugün de destekliyor. TKP'nin 15 yıldan beri süregelen bu ardıcıl politikası, 1970 sonrasında gerçek ürünlerini vermeye başladı. O zamana kadar komünistlerin dışında kalan hemen hemen tüm sol, sosyalist çevrelerin etkisi altında kaldıkları anti-Sovyetizm güçten düştü. Dün anti-Sovyetizmin etkileriyle TKP'ye saldıranların bir bölüğü, bugün anti-Sovyetizmden vazgeçmiş görünüyorlar, ama TKP düşmanlığından ayrılmıyorlar. Bu Maoculuğa, anti-Sovyetizmin her türüne karşı savaşı zayıflatıyor.

TKP, Maoculuğun yeryüzünde yarattığı harpçi tehlikeye karşı savaşı, ülkemizde Maoculuğun tüm dayanaklarını yıkarak yürütüyor.

Brejnev yoldaşın mesajı

SBKP MK Genel Sekreteri L. I. Brejnev yoldaş, Dünya Sendikalar Federasyonu'nun 9. Kongresini bir mesajla selâmladı. Mesajda özetle şöyle deniyor:

«Bu Kongre, emekçilerin birlik ve dayanışmasının dev gücünün açık bir göstergesidir.

Işçi sınıfının, sendikaların demokrasi ve halklara özgürlük, sosyal ilerleme ve barış için savaşımda rolü gittikçe artıyor. Sendikaların, kendi hak ve çıkarlarını savunmak için tekellerin işçi düşmanı politikasına, işsizliğe ve enflâsyona, sosyal ve ulusal baskının her biçimine, ırkçılığa ve faşizme karşı çıkışların ve savaşımın aktif örgütleyicisi olduğunu gittikçe daha geniş emekçi yığınları görüyor.»

Brejnev yoldaş, sendikaların silâhsızlanma, barış savaşındaki rolünü özellikle vurguluyor.

«Işçi sınıfı, tüm emekçiler ve onların örgütleri yeni tip toptan kırım silâhlarının üretimine son verilmesini, insanlığı yıkıma sürükliyecek bu çılgınlığın durdurulmasını ısrarla istemektedir. Politikacıların ve devlet yetkililerinin ödevi, «silâhlanmaya son!» «nötron bombasına hayır!» diyen halkların çıkışlarına kulak vermektir. Silâhlanma yarışının yuttuğu büyük zenginliklerin ve harcamaların, yaratıcı amaçlara aktarılması, silâhsızlanmaya gidilmesi günümüzün en etkili buyruğudur.

Sovyetler Birliği, yeni bir dünya savaşının önlenmesi ve bu yöndeki hazırlıkların durdurulması için bundan böyle de elden geleni yapacaktır.

Sendikaların ve emekçilerin çeşitli bölüklerinin eylem birliği uluslararası işçi sınıfının, onun günümüzdeki gelişmelerde öncü rolünün güçlendirilmesinde başlıca güç kaynağıdır. Enternasyonalist görevine içtenlikle bağlı olan Sovyetler Birliği, öteki sosyalist ülkeler, işçi ve sendikal hareketin örgütsel birliği için savaşımı vargücüyle desteklemektedir.»

«Sovyet Sendikaları, DSF'nin, farklı sosyal ve politik sistem koşullarında eylem yürüten tüm sendikaların sınıfsal temelde birliği ve beraberliği için yürüttüğü savaşı desteklemekte ve onun otoritesinin, etkinliğinin artmasına, geniş emekçi yığınların savaşımıyle daha sıkı bağ kurmasına katkıda bulunmaktadır.»

Barış, milyonların istemidir

Dünyada kalıcı bir barışı sağlama, insanlığı nükleer bir savaştan kurtarma çağımızın en güncel sorunlarından biridir. Emperyalizmin, NATO elebaşılarının gerginliği artırma, silâhlanmayı körükleme, nötron bombası gibi toptan kırım silâhları üretme politikası, buna karşılık milyonların barış, mutlu bir yaşam istemleri bu yönde ardıcıl bir savaşımı zorunlu kılıyor.

Emperyalizm bu bomba ile kentleri, canlı barındırmayan ölüm odalarına dönüştürmek istiyor. Hitler kalıntılarının, neo-faşistlerin böylesi bir bombanın Ikinci Dünya Savaşı'nda elde olmamasından yakınmaları bundan ötürüdür.

Bugün emperyalizmin toptan kırım silâhları üretme girişimlerine karşı savaş yeni boyutlara ulaşıyor. Milyonlar nötron bombasına «hayır» diyor. Emperyalizm yığınların bu direnişini kırmak için yeni politik manevralara başvuruyor. ABD başkanı Carter nötron bombasının üretimini belirsiz bir süre için ertelediğini açıkladı. Bu, taktik bir oyundur. Tehlike ortadadır. TASS ajansının belirttiği gibi, bu açıklama, nötron bombasına karşı savaşın güncelliğini azaltmıyor. Silâhlanmaya karşı barış için savaş günceldir. Bu, SBKP MK Genel Sekreteri ve Yüksek Prezidyum Konseyi Başkanı L. I. Brejnev yoldaşın Uzak Doğu ve Sibirya bölgelerine yaptığı gezi sırasındaki konuşmalarda somut biçimde bir kez daha ortaya kondu. L. I. Brejnev yoldaş, Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelerin ardıcıl, gerçekçi ve yapıcı barış politikası sonucunda elde edilen kazanımların savunulması ve daha da genişletilmesi için tüm barışsever güçleri elele vermeye çağırdı. Sovyetler Birliği'nin barışçıl önerilerini bir kez daha yineledi. «Barış milyonların istemidir» dedi.

Barışın en tutarlı savunucuları ve ardıcıl savaşçıları komünistlerdir. TKP, ülkemizde silâhlanmaya karşı kalıcı bir barış için yürütülen savaşın ön sıralarında yer alıyor. Halkımızın barış için savaşımına öncülük ediyor. Komünistler, «nötron bombasına hayır!» kampanyasına aktif bir biçimde katılıyor.

Lenin Köşesi

Lenin 108 yaşında

Vladimir İliç Lenin. Bu ad, dünyanın sosyal görünümünü değiştiren ve insanlığı sosyalizme ve komünizme yönelten yüce devrimin, Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nin simgesidir. 22 Nisan 1978'de ilerici insanlığın 108'inci doğum yıldönümünü kutladığı Lenin, kapitalizmden sosyalizme geçiş çağının, çağımızın Marksizmi olan Leninizmin yaratıcısıdır.

Lenin, Marks ve Engels'in kurdukları bilimi her yönden geliştiren devrimci bir düşünürdür. O, yeni tipte ilk proletarya partisi olan Bolşevik Partisi'nin kurucusu, yeryüzünde ilk utkuya ulaşan sosyalist devrimin örgütçüsü ve yöneticisi, tarihin ilk proletarya diktatörlüğünün, Sovyet devletinin kurucusudur.

Lenin, uluslararası sınıf savaşımının deneyimlerini genelleştirdi ve bir bütünde birleştirdi. Her boydan oportünizmin en küçük bir kıpırdamasına karşı amansızca savaştı. Emperyalizmin bilimsel çözümlemesini yaptı ve onun tekelci kapitalizm, kapitalizmin son aşaması, sosyalist devrimin eşiği olduğu sonucunu çıkardı. Bu evrede demokrasi için savaşımın sosyalizm için savaşımadan ayrılmazlığını belirtti. Lenin, emperyalizme ve gericiliğe karşı, baş düşmana karşı verilen savaşta tüm ilerici güçlerin eylem birliğini savundu, işçi-köylü bağlaşıklığı teorisini geliştirdi. Proletaryanın hegemonyasında burjuva-demokratik devrimden sosyalist devrime geçiş teorisini geliştirdi ve yaratıcı bir biçimde uyguladı.

Lenin, halklar arasında eşitlik, barış ve dostluk sağlanması için savaştı, ırkçılık ve şövenizm izleri taşıyan her belirtiyi nefretle kınadı. Ulusların bağımsızlık ve özgürlükleri, kendi yazgılarını kendilerinin belirlemesi uğrunda verilen savaşta utkuya götüren yolu açtı.

Komünist ve işçi partilerinin 1969 Uluslararası Danışma Toplantısının halklara yaptığı çağrıda şöyle denilmektedir: «*Lenin'in yapıtlarını okuyunuz. Bunlar gericilik ve baskıya karşı, sosyalizm ve barış uğrunda savaşmak için bitip tükenmez esin kaynağıdır. Lenin'in yapıtlarını okuyup öğrenmek, genç kuşakların, çağımızın devrim perspektiflerini daha açık görmelerine yardım edecektir. Leninizmin, sosyalist ülkelerin, komünist partilerinin, bütün devrimci güçlerin başarılarını tüm ayrıntılarıyla öğreniniz ve yayınız.*

Dünyanın devrimci dönüşümü için yürüttüğümüz savaşta Leninizmin bayrağını yükseklerde dalgalandıralım.»

İdeolojik görevler

TKP, içinde bulunduğumuz dönemde somut görevlerini açık olarak belirlemiştir. Partinin yığınsallaşması; işçi sınıfının yalnız öncü kesimlerinin değil, geri kalan en geniş yığınlarının, onların günlük, ivedi istemlerine daha etkin eğilmek yoluyla savaş alanına çekilmesi; her düzeyde eylem birliği olanaklarının sonuna kadar zorlanması ... bu görevlerden başlıcalarıdır.

TKP, bu görevleri öne koyarken küçük burjuva «sol» oportünizme karşı kararlı bir konum almış oluyor. Parti aynı zamanda, sağ oportünist tehlikeye de dikkat çekiyor. Örneğin, partinin yığınsallaşması, nicel olarak büyümesi sırasında nitel düzeyi yükseltmekten geri durmamak: işçi sınıfının geri kalmış kesimlerini savaş alanına yöneltirken, öncü güçlerin eylemlerinin gerisinde kalmamak ve günlük, ivedi istemler için savaşı, sosyalizme açılan ileri demokrasi savaşından koparmamak; eylem birliği olanaklarını zorlarken, ideolojik ödün vermemek, partinin politik, ideolojik ve örgütsel bağımsızlığını daha da güçlendirmek ve proletaryanın öteki emekçi yığınlar üzerindeki hegemonyasını sağlama savaşını zayıflatmamak ... gerekiyor.

TKP önünde duran çetin görevlerin altından sağ ve «sol» hatalara düşmeden kalkabilmek için, ideolojik savaş cephesini güçlendirmeye ayrı bir özen gösteriyor. Her türden oportünist akıma karşı uzlaşmaz ideolojik savaşa eskisinden bir kat daha hız vermek gerekiyor. Maoculuğa ve burjuva reformizmine, küçük burjuva sosyalist akımlardaki sağ eylemsizlik ve «sol» serüvencilik çizgilerine karşı savaş günceldir. Aynı zamanda parti içi eğitimi, en önce de temel örgütlerdeki eğitimi yoğunlaştırmak gündemde duruyor.

Partiyi yığınsallaştırmak, daha geniş yığınlara önderlik etmek ve anti-emperyalist, anti-faşist güçlerin eylem birliği için çalışmak ideolojik savaşı hızlandırmakla çelişmiyor. Tam tersine birbirini tamamlıyor. Partinin ideolojik birliğini güçlendirmek, parti sıralarında yanlış eğilimlerin belirmesini önlemek oportünist akımlara karşı ardıcıl bir ideolojik savaşla mümkündür. Bu savaş aynı zamanda, yığınları daha etkin örgütlemenin ve eylem birliğinin önüne dikilen oportünist görüşleri zayıflattığı için yığınların savaşını ve emperyalizme, faşist tehlikeye karşı eylem birliğini güçlendirir. O nedenle TKP ideolojik savaşı özellikle eylem birliğine karşı koyan güçlere yöneltiyor, bu alanda ideolojik tartışmaları, bölünmüşlüğü derinleştirmek değil, birleşilecek noktaları aydınlatmak amacıyla yürütüyor. Bu da ideolojik savaşın somut biçimlerini, düzeyini yaratıcı bir biçimde saptamayı gerektiriyor.

Programın legal yayınlanması üzerine

TKP'nin 58 yıllık savaş tarihinde, parti programı ilk kez legal yayınlandı. Bu kazanımın sağlanmasında kuşkusuz, komünistlerin, işçi sınıfının savaşı önemlidir. Ama, bu başarının elde edilmesinde bütün demokratik güçlerin, emperyalizme ve faşizme, sömürü düzenine karşı olan her akımın da katkısı vardır. Bu demektir ki, TKP programının legal yayınlanması, bütün anti-emperyalist, anti-faşist güçlerin, ulusal demokratik cephe yolundaki hareketin ortak bir başarısıdır.

TKP programının legal yayınlanması, partinin daha geniş ve yığınsal örgütlenmesinde yeni yeni olanaklar açmaktadır. İşçiler, emekçiler, aydınlar, erler ve subaylar bir araya gelerek programı ortaklaşa tartışmak ve onun açtığı perspektifler üzerine düşünmek olanaklarını bulacaklardır. Bu yasal olanak partinin illegal örgütlenmesine yeni bir hız verecektir. Bu durumda devrimci uyanıklığı elden bırakmamak gerekir. Gerici çevreler her zaman programı faşist yasalara dayanarak toplatabilir, satışını yasaklayabilirler.

TKP programı geniş bir tartışma tabanında hazırlanmıştır. Program tasarısı komünistler ve partiye yakın olanlarca uzun uzun incelenmiş, üzerinde tartışılmış, eleştiriler ve öneriler yapılmıştır. Bu öneri ve eleştiriler titizlikle ve saygıyla gözönünde tutulmuştur. Bugün Program daha geniş ölçüde emekçi halkımıza sunulmuştur. Programın yüzbinlerce emekçi arasında yayılma olanaklarının açıldığı bugünlerde düşman da susmayacaktır. Programa yoğun saldırılarda bulunacak, zihinleri karıştırmaya çalışacaktır. Programın Markşçı-Leninci özünü bir yana bırakıp, ayrıntılar, deyimler üzerinde spekülâsyon yapacaklardır. Bu gibi saldırılara karşı programda yeralan partinin yakın ve uzak amacını, stratejisini, sosyalizme açılan ileri demokrasi devrim aşamasını ve bu aşamaya ulaşmak için işçi sınıfının hegemonyasında bütün ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliği ilkesini savunmak en doğru yoldur. Programın Türkiye'nin içinde bulunduğu sosyal-ekonomik ve politik durumdan hareket ederek, emperyalizme, işbirlikçi-tekelci sermayeye, toprak ağalarına karşı işçi sınıfının, halkımızın ulusal ve sosyal kurtuluş savaşına yön verdiğini bilmek gerekir. Proletarya diktatörlüğü, proletarya enternasyonalizmi kavramları programı savunanların elinde sağlam birer silâhtır.

TKP programının legal yayınlanması, burjuvaziye, tüm sapık akımlara karşı ideolojik savaşı daha da güçlendirecektir.

Sendikal Demokrasi

Sendikal demokrasi, genel olarak sendikaların, işçi sınıfının gerçekten yığınsal birer savaş örgütü olabilmelerinde; özel olarak da, sarı sendikacıların, sendika ağalığının, sınıf uzlaşmacılarının altedilmesinde en başta gelen etkenlerden biridir.

Ancak sendikal demokrasinin işlerlikte olduğu bir sendika, işçiler için bir savaş okulu olabilir. Ancak böyle bir sendika, patronlara karşı büyük maddi ve moral güç isteyen grevlerden başarıyla çıkabilir.

Sendikal demokrasi, sınıf ve yığın sendikacılığının vazgeçilmez bir ögesidir. İşçi sınıfının çıkarları temelinde, hangi görüşten olursa olsun tüm işçilerin işkolu düzeyinde birliği ancak, sendika üyesi işçilerin sendikalarına tam anlamda sahip çıkmalarıyla sağlanır. Bu da sendikal demokrasi yolundan gerçekleşir.

Sendikal demokrasi, herşeyden önce, «tabanın söz ve karar sahibi olması» ilkesini getirir. Bu ilke ise, sendika içinde her düzeydeki yönetim basamaklarının seçilmesini içerir. Özellikle sendikaların işyeri düzeyinde örgütlü olması ve yönetiminin seçimle işbaşına gelmesi önem taşımaktadır. Bunun yanısıra önemli kararlar alınmadan önce, sendika üyelerinin istem ve eğilimlerini yoklayan geniş toplantılara başvurulmalıdır. «Tabanın söz ve karar sahibi olması» demek, bazı bölücü, sapık akım ve eğilimlerin ve Maocu karşı devrim yuvalarının yaymaya çalıştıkları biçimde kendiliğindencilik, ya da gerçek adıyla anarşi değildir. Seçilen sendika yönetim organları, sendika üyelerinin, onların seçtiği delegelerin büyük çoğunluğunun istemlerini, eğilimlerini aldıkları kararlara yansıtır ve alınan kararları tabana benimsetmekle uygulamaya koyulurlar. Sendika üyesi işçiler kararlara, eyleme katılmakla görevli oldukları kadar, alınan kararların uygulanmasının denetimiyle de görevlidirler. Ancak, açıktır ki, işçilerin bu görevlerinin bilincine varmalarında sendikal birlik ve disiplinin sağlanmasında, komünistlerin ve sınıf sendikacılarının örnek tutumları ve sendika içinde yürütülecek sürekli sınıfsal eğitim büyük bir rol oynar.

Ölümünün 2. yılında, andığımız, işçi sınıfının unutulmaz savaş erlerinden İbrahim Güzelce, sınıf sendikacılarına bu konuda da değerli bir örnektir.

Komünistler, sınıf sendikacıları işçilere tepeden bakan görüşlere karşı amansız bir savaş yürütmeli, yığın bağlarını sürekli güçlendirmelidirler. Işçilerin bütün organlarda görev almasını ve sendikal yaşama eylemli olarak katılmasını sağlamak için büyük bir özen gösterilmelidir. Böyle bir tutum sendikal demokrasinin tüm sendikalarda yaygın ve etkin işleyişinin sağlanmasında önemli bir etken olacaktır.

Savaş birliği

TKP MK'nin yayınladığı 1 Mayıs belgilerinde *«Köylüler! Demokratik toprak reformu için köylü komitelerinde birleşin! Işçiler! Toprak ağalarına karşı köylülerin toprak ve özgürlük savaşını destekleyin!» «Tekellere, bankalara, tefeci ve aracılara karşı işçilerle üretici köylüler omuz omuza!»* deniyor. Bu belgiler köylülüğün istemlerini özlü, somut bir biçimde yansıtıyor.

TKP emekçi köylülüğün, topraksız ve az topraklı köylülerin, küçük ve orta üreticilerin çıkarlarını ardıcıl savunuyor. Onların her tür sömürü, ezgi ve yoksulluktan kurtulması için yıllardır çetin savaşlar veriyor. TKP, topraksız ve az topraklı köylü yığınları için demokratik bir toprak reformunu programına almıştır; küçük ve orta üreticiler arasında demokratik kooperatifçiliğin gelişmesi için çalışmaktadır.

Ulusal Demokratik Cephe'nin temeli, ana dayanağı işçi-köylü bağlaşıklığıdır. Bu bağlaşıklığın kurulması, işçi sınıfının demokratik toprak reformu savaşında topraksız ve az topraklı köylü yığınlarının yanında daha aktif yer alması, başta TKP'nin köylerde daha yaygın örgütlenmesi ve köylülerin toprak ağalarına karşı toprak ve özgürlük savaşına öncülük etmesiyle gerçekleşecektir. İşçi ve emekçi köylülerin savaş birliği, yığınsal eylemlerle savaşlar içinde oluşup pekişecektir.

Köy emekçileri, küçük ve orta üreticiler, geçtiğimiz yıl tekellere karşı savaşta büyük bir aktiflik gösterdiler. Yer yer Maden-İş'in MESS patronlarına karşı yürüttüğü grev savaşıyle dayanışmaya girdiler. «Faşizme geçit yok!» belgisiyle yapılan yığınsal gösteriler düzenlediler. Bu yıl da geçen yıl olduğu gibi uluslararası işçi sınıfının birlik ve savaşım günü 1 Mayıs'a katılıyorlar.

Köy-Koop'un Trakya Bölge toplantısında 200 kooperatifin temsilcileri 1 Mayıs işçi bayramına yığınsal ve örgütlü olarak katılma kararı aldı. Ege, Marmara, Çukurova bölgelerinde örgütlenme çalışmalarını yoğunlaştıran ve köylülerin toprak istemleri, diğer ekonomik, sosyal, politik istemleri için savaşan Köy-Der'ler de aynı doğrultuda kararlar aldılar. TKP'nin 1 Mayıs belgileri, köylerden gelen, 1 Mayıs'a katılan emekçi yığınların elinde bayraklaşıyor.

DSF'nin 9. Kongresi

Dünya Sendikalar Federasyonu'nun Prag'da yapılan 9. Kongresi, tüm uluslardan işçi ve emekçilerin sendikal birlik savaşı yolunda büyük, önemli bir adım oldu. Sendikal hareketin bu uluslararası forumuna 140 ülkeden 260 milyon emekçiyi temsil eden 350 sendikal örgüt katıldı. Bu forumda, ülkemiz sınıf ve yığın sendikacılığını, DİSK'e bağlı sendikalar DSF üyesi olmanın onuru içinde temsil ettiler.

Kongre, «Sendikal Haklar Genel Deklarasyonu», «Yönlendirme ve Eylem Belgisi» adlı iki belge onayladı. Eylem programı niteliğindeki belgede şu beş ana amaç saptanıyor: 1. Barış, yumuşama, silâhsızlanma için savaş; 2. Emekçilerin ekonomik, sosyal istemleri için savaş; 3. Halkların ekonomik-politik bağımsızlığı için savaş; 4. Sömürgecilik, faşizm ve ırkçılığın kökünün kazınması için savaş; 5. Emekçilerin demokratik hakları için savaş.

Yapılan konuşmalarda, geçen kongreden bu yana, DSF'nin, uluslararası sendikal hareketin gelişmesinde belirleyici bir rol oynadığı önemle vurgulandı. Sovyet Sendikalar Birliği Başkanı Şipayev bunu şöyle belirtti: «Bu kongrede dünya sendikalarının temsilcileri, şimdiye kadar görülmemiş ölçülerde temsil edildiler. «Bu da, işçi hareketinin bütün kıtalarda gittikçe büyüdüğünü, birliğin güçlendiğini, emekçilerin, demokrasi, toplumsal ilerleme, halkların güvenliği davasına bir bütün olarak katıldıklarını kanıtlıyordu.

Çeşitli sendikal örgütlerden konuşmacılar, Dünya Sendikalar Federasyonu'nun çalışmalarının genişletilmesi, etkinleştirilmesi önerilerini getirdiler. Bu öneriler eylem birliğinin temelinin sınıf ve yığın sendikacılığı olduğunu vurguluyordu. Kongreye katılanların büyük bir çoğunluğunun desteğini bulan eylem birliğiyle ilgili önerilerin başında, Sovyet Sendikalar Birliği'nin bir bağımsız uluslararası sendikalar danışma forumu toplanması önerisi oldu. Bu öneri, DSF dışındaki konfederasyonlara bağlı sendikaların, bu sendikalara üye işçilerin eylem birliği istemlerini yanıtlıyordu. Sendikaların uluslararası silâhsızlanma konferansı önerisi sosyalist ülkelerin bu yöndeki çabaları değerlendirilerek kabul edildi.

Bu öneriler, uluslararası alanda olduğu kadar, ulusal ölçülerde de, ülkemizde de sendikal harekette eylem birliğinin sağlanması yollarına açıklık getiriyor.

Sendikal demokrasi için, işçilerin söz ve karar sahibi olması için sendikal örgütlerin her düzeyinde seçim!

Sarı sendikacılığa ve sınıf uzlaşmacılığına karşı, sınıfsal ve yığınsal sendikal birlik için savaş!

M İ L İ T A N L A R D A N

Atılım'dan öğrendik, «TKP»de birleştik

Özellikle Federal Almanya'daki işçilerimizin girişimiyle başlayan Atılım'a yardım kampanyası, kişisel dayanışmadan, örgütlü eylemlere dönüşüyor. Komünist ve Atılımcı işçiler, onların yandaşları Atılım'a Yardım Komiteleri oluşturuyor ve yığınsal toplantılar düzenliyorlar. 1 ile 15 Nisan arasında «Atılım'ı oku, okut» kampanyası yürütüldü. Binlerce işçinin katıldığı toplantılar, Frankfurt'da, Köln'de ve bir dizi kentte gerçekleşti.

Yurt dışında çalışan işçilerimiz, buralardaki yasal olanakları yaratıcılıkla değerlendiriyorlar. Memlekette derin gizlilik koşullarında çalışan komünistler bu girişimleri coşkuyla karşılıyor. Atılım'ı tüm ülke ölçüsünde çok daha büyük bir özveriyle yaymak yolunda parti örgütleri birbirleriyle yarışıyor. Atılım yığınlara yol gösteriyor, onları örgütlüyor.

Gözümüz-kulağımız

13 yaşımdan beri Bursa'nın «genç kızların kanından ipek boyayan» fabrikalarından, tezgâh başlarından, Federal Almanya'nın bantlarına varıncaya kadar üretime aklımı, emeğimi verdim. Sömürü çarkı alabildiğine dönüyor. Bu Bursa'nın dokuma fabrikalarında da böyle, F. Almanya'nın yürüyen bantlarında da. Ben genç kızlığımın en güzel, en verimli yıllarını fabrikalarda geçirdim. Saçımızdan tırnağımıza kadar sömürüldük. Buna karşılık kuşların bile yokluğunu çekmedikleri bir yuvaya sahip olamadık. Ama hiçbir zaman aklımdan çıkarmadığım bir şey var. O da, bu sömürü çarkının bir gün parçalanacağıdır. Bunu ben Atılım'dan öğrendim. Atılım bana sömürüden kurtulmanın yollarını gösteriyor. Halkımızın, işçi sınıfımızın savaşıyla emekten yana, işçiden yana, yaşanası bir düzenin nasıl kurulacağını ve bu uğurda tüm işçilerin, köylülerin, emekçi yığınların birlikte mücadelesinin zorunluluğunu öğretti. Atılım bizim gözümüz, kulağımız, aklımız. Onunla övünüyor, gurur duyuyoruz. Atılım'a onurlu savaşımında yeni yeni atılımlar. Gönülden sevgiler.

Münih Siemens fabrikasından bir kadın işçi

Savaşımızın meyvesi

6 Mart tarihinde çalıştığım şehirde tüm metal işçileri patrona karşı bir uyarı grevi yaptılar. Bu eyleme işçilerin hemen hepsi katıldı. Herkes derdini, kederini unutmuş, neşe içinde birlik ve beraberlik içinde yürüyüp marşlar söylüyordu. Tanıdığım bir işçi arkadaş ceketinin cebinden birşey çıkarıp bana gösterdi. Atılım'ı hemen tanıdım. Arkadaşımın gözleri gülüyordu. Bana: «Artık yıllardır verdiğimiz mücadelenin meyvelerini alıyoruz. İşte gazetemiz» dedi, ve Atılım'ı cebine koydu.

Gelsenkirchen'den bir işçi

Atılım silâhımız

Hani halk arasında bir deyim vardır: «Dobra dobra söylüyor» diye. İşte ben bunu Atılım'da gördüm. «Atılım dobra dobra söylüyor. Çekinmeden, yılmadan ... İşbirlikçi burjuvaziden, toprak beylerinden ve Amerikancı generallerden korkmadan. Onların, bu vatan düşmanlarının üstüne, üstüne gidiyor, yazıyor. Atılım'da yazılar, değerlendirmeler, yorumlar açık. Öz, arı bir Türkçe. Karışık ve karmaşık değil, en anlaşılır, en vurgulu bir biçimde, sanki işçinin balyozu gibi. Atılım'ın güvendiği güç; Türkiye işçi sınıfı, uluslararası işçi sınıfı, tüm dünya ilericileri, yurtseverleri, devrimcileri ve yakın, tarihsel dostumuz Sovyetler Birliği, sosyalist ülkeler.

Atılım **güvenimiz.**
Atılım **silâhımız.**
Yaşasın Atılım.

Münih'ten bir işçi

Tezgâh başında

Atılım'ı 8 aydan bu yana aralıksız okuyorum. Her sayısı ile insan dünyaya yeniden geliyor. İşçiler işte tezgâhının üzerinden, yemekte sofrasından, konuşurken yanından Atılım'ı eksik etmiyor. Biz gençler Atılım'ı uçsuz bucaksız, yolsuz köylere — kentlere kadar ulaştırmaya çalışıyoruz. Atılım'a yardım kampanyasını sevinçle karşıladım. Dar gelirime karşın 110 Lirayı yürekten Atılım'a bağışlıyorum. İşçi arkadaşlarıma kampanyanın önemini anlatmayı ve bağışlar toplamayı kendime bir borç bilirim. Savaş yolumuzu aydınlatan Atılım'ın her sayısına yeni yeni başarılar dilerim.

Bir genç işçi

Savaş arkadaşlığı

16 Mart'ta uğradığımız bombalı, makineli tüfekli faşist saldırı, gençlik içinde çok geniş çevrelerin gözünü açtı. O güne kadar gençlik içinde faşist saldırganlara karşı savaşa yanaşmayanlar bile, bu saldırıdan sonra İstanbul Üniversitesi merkez binasında yapılan foruma katıldılar. Özellikle işçi sınıfının genel grevine CHP yönetiminin karşı çıkması, o güne kadar gözü kapalı sosyal-demokrat çizgiyi izleyen gençlerin üzerinde uyarıcı bir etki bıraktı. Biz komünist gençler şimdi bu sosyal-demokrat gençlerle omuzomuza faşizme, halk düşmanı eğitim düzenine karşı savaşıyoruz.

Kimilerinin Maocularla aynı kefeye koymaya kalkıştığı «sol» serüvenci çizgilerin etkisi altındaki gençlerle de 16 Mart kırımında, sonraki eylemlerde savaş arkadaşlığı ilişkilerimiz gelişti. Bu gençler arasında anti-Sovyetik ve anti-TKP önyargılar kırılıyor. Gençliğin özverili savaşı, işçi sınıfının yolunda, TKP'nin önderliğinde her türden oportünist görüşü etkisiz bırakıyor.

İ. Ü. Hukuk Fakültesinden bir öğrenci

Bir provokasyon

Fransız Genel-İş Konfederasyonu (CGT)'nun bir yayınında Türkiye sendikal hareketiyle ilgili bir yazı yayınlandı. Bu yazı DİSK eski yöneticilerine ağır saldırılar yöneltiyor. Kişisel sataşmalar, anarko-sendikalizm gibi temelsiz suçlamalar, gerici-faşist yasalara göre suç sayılan savlar da yazıda yer alıyor.

Dünya Sendikalar Federasyonu'na üye iki kardeş sendikal örgütün ilişkilerine ters düşen bu yazı, en başta CGT yöneticilerinin tepkisiyle karşılandı. CGT dış ilişkiler seksiyon başkanı yaptığı bir açıklamada söz konusu yazının CGT'yi bağlamadığını belirtti. Böylece bu yazının karanlık bir manevrayla CGT yayın organına sızdırıldığı açığa çıktı. Anlaşıldığına göre, yazı, D. Özgüden'in Brüksel'de yayınladığı bir bültenden CGT yayın organına sızdırılmıştır.

12 Nisan günlü «Tercüman» gazetesi bu bölücü yazıya geniş yer verdi. İşçi sınıfının en kanlı düşmanları bu yazıdan yararlandılar. «Yürüyüş» dergisi de yazıyı sayfalarına aldı.

Böylece bu dergi uluslararası işçi hareketinin sıralarında karışıklık yaratmak, sınıf ve yığın sendikacılığını zayıflatmak amacı taşıyan bu provokasyon belgesini benimsediğini, bundan yarar umduğunu gösterdi.

Fransa'dan bir okuyucumuz

Baskıya karşı birlik

Kürt'ler üzerinde süregelen ağır baskı uygulamaları kendini çeşitli biçimlerde gösteriyor. Türkiye Kürdistan'ındaki zulüm ve terör, Kürt dili ve kültürü üzerindeki baskılar vb. yıllardır en koyu bir biçimde uygulanan ulusal ezginin, ırkçı, şöven kırım politikasının, zorla özümsemenin belli başlı biçimleridir. Bir halkın en doğal hakkı olan kendi dilinde serbestçe konuşma, eğitim görme, yayın yapma hakları barbarca ayaklar altına alınıyor. Kürt dilinde basılan kitap ve dergiler toplatılıyor, sorumluları zindanlara atılıyor. Bütün bunlar burjuvazinin işçi sınıfına, emekçi halkımıza karşı yönelttiği baskılardan ayrı düşünülemez.

Bu durumda emperyalizme ve faşizme karşı, baskı ve sömürüye karşı tüm emekçi halkın, ilerici güçlerin, tüm ulus ve ulusal azınlıkların Türkiye işçi sınıfının öncülüğünde savaş ve cephe birliği zorunludur. Türkiye işçi sınıfının biricik öncü gücü TKP başından beri tüm anti-emperyalist, anti-faşist güçlerin eylem birliğini oluşturmak, güçlendirmek yolunda yürüyor. İşte UDC'ye giden yol budur. Türkiye halkının savaş birliğinin oluşturulması yönünde Kürt emekçileri, ilerici güçleri arasında da olumlu adımlar atılıyor, bazı umut verici gelişmeler görülüyor. Ayrılıkçılık anlayışından tümüyle kurtulmamakla birlikte, kimi Kürt çevrelerinde TKP düşmanlığı hızla etkisini yitiriyor. Maoizme, anti-komünizme, anti-Sovyetizme karşı daha kesin tutum takınan güçler oluşuyor. Ancak, Kürt büyük burjuvazisinin, toprak ağalarının temsilcileri, çıkarlarını emperyalizme bağlayan Kürdistan Demokrat Partisi'nin yöneticileri, daha maskeli olmakla birlikte anti-komünizmi sürdürüyor, Türkiye işçi sınıfının birliğine karşı tutum ve eylemleriyle Türk ve Kürt emekçileri arasına ayrılık tohumları ekiyorlar. Ama, TKP'nin savaş sıralarında, Kürt komünistle.i hızla örgütleniyorlar. Kürt halkının ulusal demokratik haklarına ulaşması, tam hak eşitliğine kavuşması, Kürt halkı üzerindeki tüm baskıların kaldırılması, en geniş düzeyde Kürt emekçilerinin ve yurtseverlerinin Türkiye halkının savaşımında yerlerini almasıyla daha da yakınlaşacaktır. TKP, Kürt ulusunun, ulusal azınlıkların kendi yazgısını kendisinin belirleme hakkını yalnız savunmakla kalmıyor, bu hakkın özgürce kullanılabileceği koşulların yaratılması için de savaşıyor. Ulusların, halkların gerçek özgürlüğü ancak sosyalizmde gerçekleşir.

Komünistler, sosyalistler, CHP'li yurtseverler! Faşist tırmanışa, emperyalizme karşı savaş birliğine!

Gençlik

Birliğe doğru

Hükümet yapacağı ilk iş olarak kamuoyuna duyurduğu görevi, can güvenliğini ve öğrenim özgürlüğünü sağlamayı gerçekleştiremedi. İGD şubelerini, öteki yurtsever gençlik örgütlerini kapattıran hükümet, bu kararsız ve ödüncü politikasıyla faşist ve Maocu saldırıların daha da yoğunlaşmasına fırsat veriyor.

Bu durumda gençliğin anti-emperyalist, anti-faşist eylem birliği sorunu ön plâna çıkıyor. Aynı zamanda eylem birliği olanakları da artıyor.

İlerici gençlik sıralarında çalışan genç komünistler, gençliğin geniş yığınlarına önderlik ediyor, sosyalist partilere, öteki demokatik gençlik örgütlerine bağlı gençlerle eylem birliği yoluna koyuluyorlar. Sosyalist akımdaki sağ eylemsizlik ve «sol» serüvencilik çizgilerini izlemekle birlikte pek çok genç, gerçekte Marksizm-Leninizmin ilkelerinden esinleniyor. CHP'ye bağlı, burjuva reformist çizginin etkisindeki gençler arasında da giderek anti-emperyalist, anti-faşist bilinç güçleniyor, komünistlerle eylem birliği düşüncesi, hatta sosyalizm ülküsü bu gençlerin arasında yaygınlaşıyor. Bu gelişmeler TKP'nin sağ ve «sol» sapmalara, burjuva reformizmine karşı yürüttüğü ardıcıl ideolojik savaşla sımsıkı bağlıdır.

Komünistler, bütün bu gençlik bölükleriyle Maocu provokasyon yuvalarının elebaşıları arasındaki niteliksel ayrımı özellikle vurguluyorlar. Çünkü Maoculuğu işçi sınıfı içinde bir sapma değil, doğrudan doğruya işçi sınıfına düşman, karşı devrimci bir hareket olarak görüyorlar. Bu durumda bile, Maoculuğun tuzağına kapılanları sürekli uyarmaktan geri durmuyorlar. Aynı biçimde faşizmin tuzağına kapılanları da uyarıyorlar. Maocu ve faşist cinayet yuvalarına karşı aralıksız bir savaş içinde gençleri bu tuzaklardan kurtarmaya çalışıyorlar.

TKP'nin gençlik yığınları karşısında izlediği bu ilkesel politika gençliğin anti-emperyalist, anti-faşist eylem birliğini oluşturmada çözümleyici rol oynuyor.

Ama gençliğin eylem birliği yolundaki istemine karşı, sosyalist akımda beliren bazı yanlış eğilimler giderek yoğunlaşıyor. İşçi, öğrenci ve emekçi gençliğin çeşitli ilerici güçlerini büyük ölçüde birleştiren İlerici Gençler Derneği'yle eylem birliği yapmak yerine, onun karşısına kendi partilerine bağlı gençlik örgütleri çıkarma girişimleri görülüyor.

Gençliği 11'inci Dünya Gençlik Festivaline hazırlayan İGD'nin Birinci Kongresi kuşkusuz bütün bu yanlış eğilimlere iyi bir yanıt olacak, gençliğin savaş birliğine büyük bir katkıda bulunacaktır.

Örnek tutum

Geniş emekçi yığınların, orta katmanların ekonomik, demokratik istemlerinin yaşama geçirilmesi savaşımında eylem birliği sağlanmadan olumlu sonuç alınamaz. Faşizmin tırmanışını sürdürdüğü, pogromlar «iktidar yürüyüşleri» düzenlediği günümüz koşullarında ise faşizme karşı, faşizmi hortlatan emperyalizme karşı savaş ön plânda durmaktadır. Anti-faşist, anti-emperyalist savaşta eylem birliği zorunluğu kapıya dayanmıştır.

Demokratik yığın örgütlerinde tüm üyelerin ayni görüşü benimsemiş olması beklenemez. Bu istendiği zaman, örgüt yığınsallaşamaz. Fakat yine de demokratik yığın örgütleri, çıkarları demokratik hakların genişletilmesinde olan, bu nedenle de genellikle demokratik düşüncelere sahip olan insanları çatısı altında toplar. Üyelerinin istemleri ve çıkarları böyle ortak olunca, bu uğurda yürütülecek savaşımda da ortak yanların ağır basması, eylem birliğine gidilmesi olası ve zorunlu olur. Bazı demokratik yığın örgütlerinin üyeleri bu zorunluğu kavramış olduklarını ortaya koyuyorlar. Tüm Teknik Elemanlar Birleşme ve Dayanışma Derneği (TÜTED) buna bir örnek. TÜTED'in Genel Kurul toplantıları, bu örgütte eylem birliği bilincinin göstergesi oldu. Son Genel Kurulda tüm demokratik yığın örgütlerinin ortak eylem birliği kararı alınırken, farklı politik eğilimleri olan ilerici gruplar arasındaki eylem birliği yönetim organlarına da yansıdı. Bu sonuçtan, İstanbul ve Adana şubelerini grupçu nedenlerle kapatan bazı TÖB-DER yöneticileri de ders almalıdır.

Bu gelişmelerde komünistler başı çekiyor. Komünistlerin etkinliklerinin arttığı her yerde eylem birliği olabiliyor. Çünkü komünistler, eylem birliği için savaşırken, kışkırtmalara gitmemek, yöresel avantajları, bir örgütün çıkarını ulusal demokratik güçlerin eylem birliğinin karşısına koymamak, baş düşmanı, ana amacı gözden ırak tutmamak ilkeleriyle hareket ediyorlar.

Bu şekilde tek tek örgütlerde gelişen eylem birliği giderek tüm demokratik örgütler arasındaki eylem birliğini kolaylaştıracaktır. Kuşkusuz herşey komünistlerin eylemlerine bağlı değildir. İşbirliği, eylem birliğinin sağlanması için, sosyalist akıma bağlı yöneticiler ön yargılardan kurtulmalı, özellikle TKP düşmanı konumları bırakmalı, TKP'nin eylem birliği çağrısına kulak vermelidirler.

PARTİ YAŞAMI

Yayınlar üzerine

Sınıf savaşının bugünkü karmaşık koşullarında, ideolojik eğitim, Marksizm-Leninizm klâsiklerini ve çağdaş Marksist-Leninist literatürü yakından izlemek büyük önem taşıyor. Burjuvazi, emperyalizm sömürü düzenini bir de ideolojisini aşılamak yoluyla sürdürüyor. Bu bakımdan işçi sınıfının devrimci ideolojisinin ana ilkelerini iyi bellemek ve memleket koşullarına göre yaratıcı bir biçimde uygulamak gerekir.

TKP'nin yayınları, öteki devrimci, anti-emperyalist yayın girişimleri bu bakımdan sınıf savaşında önemli bir yer tutuyor. Ancak, bu yönde yayın yapan değişik yayınevlerinin aralarında uyum sağlamaları zorunluktur.

Çeviri konusunda da bu gibi bir uyum gerekiyor. Marksizm-Leninizmin birçok klâsiği Türkçeye çevrilmiş, çevriliyor. Bu çevirileri tamamlamak, klâsiklerden konulara göre diziler çıkarmak ve çevirileri bilimsel yöntemlerle, özenle yapmak gerekiyor.

Maoculuğa, Troçkizme, Avrupa komünizmi denilen revizyonist akımlara karşı yayınları yoğunlaştırmak yayın politikasının esaslı yönlerinden biridir.

Marksizm-Leninizmi Türkiye koşullarına yaratıcı bir biçimde uygulayabilmek için, Türkiye koşullarını iyi bilmek gerekiyor. Devrimci bilim adamlarımız, uzmanlarımız, Türkiye'nin ekonomik, politik, sosyal sorunlarını bilimsel ve nesnel yöntemlerle incelemek ve değerlendirmek durumundadırlar. Bu konuda, TKP Programının ana ilkelerinin yorumlanması, incelenerek daha geniş ölçüde açıklığa kavuşturulması gündemdedir. TKP Programında kısa ve özlü bir biçimde Türkiye'nin koşulları, ekonomik, politik ve sosyal durumu, uluslararası konumu saptanmıştır. Emperyalizme karşı kurtuluş hareketi, ileri demokrasi ve sosyalizm aşamaları, proletarya diktatörlüğü, proletarya enternasyonalizmi sorunları ve ulusal, demokratik güçlerin eylem ve cephe birliği, işçi sınıfının politik ve sendikal birliği konuları programın ana ilkelerini oluşturuyor. Bunların daha geniş ölçüde yorumlanıp açıklanması ülkemiz sorunlarını geniş bir kapsam içinde ele alma olanağını doğuracaktır.

Ambargo, Kıbrıs, yumuşama

(1. sayfadan devam)

uluslararası güçler oranının emperyalizmin zararına ve sosyalizmden yana köklü değişikliklere uğramasının bir ürünüdür. O nedenle, Türkiye'nin yumuşama sürecine katkıda bulunması, bağımsızlığını ve ulusal güvenliğini sağlaması için Amerikan emperyalizmine ve NATO'ya karşı ardıcıl bir savaşım yürütmek, kölelik zincirlerini kırmak zorunludur. TKP, tüm ulusal ve demokratik güçlerin faşist tehlikeye karşı olduğu gibi emperyalizmin boyunduruğuna karşı da eylem ve cephe birliği için savaşıyor.

Güncel belgi

TKP'ye özgürlük! ... İçinde bulunduğumuz dönemde bu istem somut, güncel bir belgidir. Faşist tırmanmaya, bu somut tehlikeye karşı işçi sınıfının, halkımızın savaşını örgütleyen, yöneten TKP'dir. Komünistlerin önünde duran görev, savaşın bu ana yönünü gözardı etmeden «TKP'ye özgürlük!» belgisini işçi sınıfına, geniş emekçi yığınlara mal etmek, tüm ilerici, demokratik çevrelere benimsetmektir. Bu görev, parti örgütlerinin sınıf savaşlarını, faşist tehlikeye, emperyalizme, işbirlikçi burjuvaziye karşı halkımızın yığın eylemlerini daha geniş ve etkin biçimde örgütleme ve yönetmesiyle, yığınlarla daha sıkı bağlanmasıyla, partinin politik-ideolojik ve örgütsel birliğini daha da güçlendirmesiyle, böylesi bir süreç içinde başarıya ulaşır.

Komünistler bu belgiyle TKP'yi daha geniş yığınlara duyurma, yığınlar arasında partinin politikasını yayma, partiyi örgütleme olanaklarını buluyorlar. Belginin bir politik işlevi, amacı bu oluyor.

Ama «TKP'ye özgürlük!» yalnızca komünistlerin ve sempatizanların değil, Amerikan emperyalizmine, NATO'ya, faşizme ve gericiliğe karşı, demokrasi ve özgürlükten yana her partinin, her akımın, herkesin benimseyebileceği bir istemdir. Bu, günümüz koşullarında, emperyalizmin işbirlikçisi, gerici-faşist çevrelerin sarıldığı anti-komünizme karşı ideolojik-politik savaşın somut bir belgisidir. «İnsan hakları, özgürlükleri» çığlıklarıyla anti-sovyetizmi, «soğuk harb»çiliği körükleyen bu çevrelerin maskelerini indirmek için bir savaş belgisidir.

TKP'ye konan yasak, bu yasağı perçinleyen anti-demokratik yasalar, bütün ilerici parti ve örgütlerin tepesinde «Damokles'in kılıcı» gibi sallanmaktadır. «TKP'ye özgürlük!» belgisinin ikinci bir işlevi, amacı da işçi sınıfının, bütün ulusal ve demokratik güçlerin demokratik özgürlükler için, emperyalizmi, faşist tırmanışı, gericiliği yenmek için savaşta eylem birliğini sağlamaktır. Bu belgi çevresinde sosyalist, sosyal-demokrat, tüm ilerici, demokratik ve devrimci güçlerle eylem birliğine girmek, demokrat saylavları ve politikacıları, ilerici yazar, sanatçı ve bilim adamlarını bu eylem birliğine çekmek savaşı gündeme girmiştir. Bu yönde kongre kararları olan sosyalist partilerin yöneticileri, kısır tartışmaları, dedikoduları bırakıp kararlarını eyleme geçirmelidirler.

Parti örgütü-yığın örgütü

Parti ile yığın örgütleri arasındaki ilişkileri üç noktada ele alacağız. Birincisi; komünistlerin demokratik yığın örgütlerinde çalışması, İkincisi; Parti örgütleriyle yığın örgütlerinin ilişkileri, Üçüncüsü; Gericilerin egemen olduğu yığın örgütlerinde komünistlerin çalışması. Bu yazımızda birinci noktaya değineceğiz.

TKP programıyla demokratik yığın örgütlerinin anti-emperyalist, anti-faşist nitelik taşıyan programları arasında bir uyumsuzluktan söz edilemez. Tersine, demokratik yığın örgütlerinin temsil ettikleri toplumsal katmanların temel çıkarları TKP programında ele alınmıştır. Bu bakımdan komünistlerin bir yandan parti programına bağlı olmaları, öte yandan yığın örgütlerinin programlarına uygun hareket etmeleri birbiriyle çelişmez.

Komünistler, partinin demokratik yığın örgütleriyle ilgili politikasını uygularlar. Yığın örgütlerindeki parti üyeleri, örgütleri, o yığın örgütlerinin kendi anti-faşist, anti-emperyalist nitelikteki programlarını tutarlı olarak uygulamaları ve temsil ettikleri emekçilerin çıkarlarını sonuna kadar savunmaları için çalışırlar. Demokratik yığın örgütlerinin örgütsel bakımdan bağımsız olduğunu gözönünde tutarlar. Komünistler bulundukları demokratik yığın örgütlerinin tüzüklerine ve kararlarına uyarlar. Bu örgütlerin yaptıkları eylemlere önderlik etmek, bu eylemleri diğer ilerici akımlara bağlı olan güçlerle ortaklaşa yürütmek ve anti-komünist, anti-Sovyet çizgilere karşı savaşmak, Maocuların, Troçkistlerin yıkıcı eylemlerini demaske etmek yolunda savaşırlar. TKP'nin yığın örgütleri arasındaki etkinliği bu yoldan artıyor.

Komünistlerin, kadroların politik-moral nitelikleri, yığın örgütlerindeki çalışmalarda başarıyı sağlayan koşulları oluşturur. Yığınlarla yakın, sıkı bağlar kurmak, onların güven ve saygısını kazanmak, alçak gönüllü olmak, övünmelerden kaçınmak, başarı ve başarısızlıkları serinkanlılıkla değerlendirmek, her durumda gereken dersleri çıkarmak, özverili, atılgan olmak, buyrukçuluğa değil, inandırma yoluna gitmek, birleştirici rol oynamak, kırıcı tartışmalardan kaçınmak, ama Markşçı-Leninci ilkeleri ve işçi sınıfının çıkarlarını sonuna kadar savunmaktan geri durmamak vb. üyelerin, kadroların eğitiminde sürekli vurgulanması gerekli noktalardır.